

У принципу, не волим да читам новине којима се не зна газда, поготово ако их уређује врли Мањо Вукотић, човек за сва времена и све режиме. Али, како нас уче Ивица и Борис, понекад треба одустати од принципа. А и папир добро дође за потпалу. Тако сам на дан формирања нове владе пажљиво ишчитао Вечерње новости због председниковог интервјуа. И у трен схватих нешто што је свима, случајно или намерно, промакло - да се спрема велики заокрет у политици према Косову и Метохији, тачније - велика издаја.

Од председника који је на дан оног београдског митинга побегао у Румунију, ваљда да обнови градиво из Чаушескуове заоставштине, и који, за разлику од Русије, има озбиљне резерве према оснивању Скупштине заједнице српских општина КиМ, друго се није ни могло очекивати. Између редова, тај лист се тако најбоље чита, дефинитивно сам схватио и да су његови мистериозни власници исти они тајкуни који су с Мантером и Вордсвортом формирали нову владу. Мада се то знало и раније, али Мањо неће или не сме да каже.

Председников интервју објављен је на две стране, са четири слике - баш сам леп! - под великим насловом „Само помирењем бранимо нацију“. На први поглед још једна испразна фраза, каквима Борис Тадић брани Косово и све осим власти. Ту већ не бира методе. Значи, да се нису „помирили“ и сљубили он и Ивица, нација би пропала. Овако, видећемо. Тако лепо упакован текст, с црвено-жутом машинцом, међутим, открива нешто сасвим друго. Прво, као што је обичај и ред, председник се куне да „Србија неће одустати од Косова. Напротив!“. Међутим, упадљиво недостаје оно често понављано „никад“. Онда председник ламентира да многи политичари у Европи и Србији мисле да је неспојива одбрана интегритета Србије са европским интеграцијама. „Мој став је потпуно супротан!“, каже председник. Па нека сад Европа прича шта хоће. Ваљда се он пита.

Онда, једна за другом, следи серија подвала. Председник тврди да генерални секретар УН Бан Ки Мун „има јасну већину за реконфигурацију цивилног присуства у покрајини“, то јест да на мала врата, уместо Унмика, уведе Еулекс, чији је једини задатак да спроведе Ахтисаријев план о независности. Ако је мислио на већину у Савету безбедности, она је постојала и раније, али је спречена само захваљујући руској претњи вето. Е, сад то постаје баласт. Не може Путин бити већи Србин од Тадића.

„Суочавамо се са чињеницом да СБ не пружа отпор таквој реконфигурацији. То је нова околност“, каже председник и „око тога морамо да се договоримо с међународном заједницом“. Ако је тако, шта је онда радио путујући по свету његов млађани министар спољних послова, који никако да састави ноћ са женом у Београду? На крају ће, јадна, морати да се замонаши! Чему су служила Тадићева силна обраћања Савету безбедности, осим домаћем бирачком телу? На шта су протраћене те силне паре?

Онда следи врхунац лицемерја: „Веома поштујем принципијелну политику Русије, она брани своје интересе“, каже председник. Па додаје: „И ми бранимо своје интересе у новим околностима.“ Не личи ли то на индиректан позив Русији да гледа своја посла и не меша се више у „наше“ ствари, а он ће се сам договорити са Соланом како да уведе Еулекс на мала врата, јер „Србији је у интересу да има стабилан однос са ЕУ“? Москва, дакле, више не треба да прети ветом и врата Европе биће, као, широм отворена. У ствари, врата доласку Еулкса и независности Косова.

Можда ће неко да каже да је издаја прејака реч. Ко сме да председника оптужи за издају? Али, нађите другу реч. Јер, може Борис Тадић, као грађанин, да мисли исто што и Чедомир Јовановић, али, као председник, не може и не сме да ради нешто што је супротно Уставу, заклетви коју је положио и он и његова влада, и супротно свим декларацијама усвојеним у Скупштини Србије. Али, Тадић и за то има објашњење: „Државни принцип био је понекад изнад животних проблема грађана“, каже председник. По њему, проблеми које треба решавати јесу да деца могу безбедно да иду у школу, сељаци на њиве, жене у породилишта, а монаси у манастире. Ту борбу ће и свет да разуме, каже Тадић. Другим речима, он поручује Србима да забораве на „државне принципе“, ставе бело кече и интегришу се у косовско „мултиетничко“ друштво. Јер, ионако ћемо се сви наћи у ЕУ кад на врби роди грожђе. А можда им и Палма организује превоз на журку у Кончарево, у пратњи Кфора, са све председником.

Духовити аутори графита на приштинским улицама већ су преименовали Унмик у Еумик, али и једном и другом поручују да иду кући. С друге стране, председник Србије се довија како да упакује Еулекс, да би му одшкринуо врата и олакшао спровођење Ахтисаријевог плана. Зато су Срби ту где јесу, а Албанци надомак свог вековног сна.

Курир, 09.07.08.